

United

United

Nadine Allewijn

Auteur: Nadine Allewijn
Fotograaf: Gavin Schipper
Model: Sanne Verstelle
Locatie: Het Arendsslot

ISBN: 9789402127263

Alle rechten voorbehouden

© 2014 Nadine Allewijn

*Aan iedereen die wel eens hoopt gekoppeld te worden
aan de partner van zijn of haar dromen.*

Proloog

'En stil blijven liggen!' drukt hij zijn bondgenoot meedogenloos op het hart.

In de verte komen de genodigden al aan lopen, met bewakers voor hen uit om de donkere paden te verlichten. Voordat ze de kans krijgen om hen te zien, klimmen ze behendig het dak van de twee bussen op. Nog geen tien minuten later worden de motors gestart en gaan ze op weg naar hun prooi.

Gedurende het ritje, dat maar een paar minuten lang duurt, proberen de mannen alle mogelijke scenario's voor zich te halen, om straks zonder aarzelen te kunnen handelen. Hij voelt voor de zekerheid nog een keer aan de zijkant van zijn broek. Het zit er nog.

Ze wachten gestaag totdat alle gasten zijn uitgestapt, waarna hij voorzichtig over de rand kijkt. De bussen staan recht voor de ingang geparkeerd, op de plek waar de dichtheid van bewaking het grootst is.

Inwendig begint hij te vloeken. Het gaat mislukken.

'We moeten terug, voordat iemand ons opmerkt,' wil hij roepen. Deze opdracht kan niet worden uitgevoerd. Volgende keer beter.

De bussen beginnen langzaam weer te rijden, klaar om een nieuwe lading mensen op te halen. Mensen die zich vanavond vol zullen proppen met luxe eten en zullen bezatten met peperdure wijn.

Opeens duikt zijn bondgenoot voor hem van de bus af, recht de bossen in. Geen seconde twijfelt hij. Hij duikt achter hem aan.

'Geweldig plan,' complimenteert hij hem even later.

Vanuit de struiken is er een perfect uitzicht op de ingang, maar tegelijkertijd biedt deze plek ook de mogelijkheid om ongezien aan elke kant van het gebouw terecht te kunnen komen.

'Welk scenario passen we toe?' vraagt hij.

Zijn bondgenoot haalt zijn schouders op. Eerst even de omgeving verkennen. De avond is nog jong. De mannen kruipen tussen het groen door, takken wegslaand, kijkend naar een eventuele weg naar

binnen. De voorkant is door alle bewaking uitgesloten en aan de linkerzijde is er niets wat hen kan helpen. Aan het gezucht en gesteun te merken, blijkt dat beide mannen hadden gehoopt dat het iets makkelijker zou gaan. Het gedane onderzoek van een aantal leden, is niet toereikend. Als het plan niet slaagt, kan de schuld in ieder geval op die kneuzen worden geschoven.

'Kom op,' proberen ze elkaar te motiveren. 'We zijn al zo ver gekomen.'

Zodra ze aan de achterkant van het immense gebouw zijn gekomen, knijpt hij zijn handen even dicht. Een open raam, beter kan het niet, en zelfs nog wel een raam van de kelder.

Ondanks het duister kunnen de mannen elkaar niet zien, maar ze denken hetzelfde. Het is nu of nooit. Als een haas zo snel steken ze schuin over, waarbij de vijver bijna als tussenstation fungeert. Vlug wurmen ze zich achter elkaar aan door het openstaande raampje, net groot genoeg voor de mannen en hun overtollige kilo's.

'Het washok?' raadt hij. Zijn bondgenoot knipt het licht aan en knikt. Het washok.

Voor de zekerheid voelt hij nogmaals aan de zijde van zijn broek, maar hij heeft het gelukkig niet verloren. Voorzichtig loopt hij naar de deur, waarna hij om de hoek kijkt. Niemand te zien, alsof men toestemming geeft om uit te voeren waarvoor ze hier zijn gekomen.

Op zijn tenen sluipt hij van inham naar hoek en van deur naar trap. Het is een heel doolhof hieronder, maar hij ziet de uitweg naar boven al komen.

'Stemmen!' fluistert zijn bondgenoot opeens.

Resoluut duwt hij hem een hoek in, waar hij tot de ontdekking komt dat ze in het schoonmaakhok zijn beland. En zijn voet staat midden in een volle emmer water.

De stemmen komen dichterbij, ze lachen, ze praten over jurken, ze mompelen. Terwijl hij zich niet al te druk probeert te maken over zijn doorweekte voet, hoopt hij met heel zijn hart dat ze maar niet hoeven schoon te maken op deze feestelijke avond. Daar hebben ze

morgen genoeg tijd voor. Of misschien, als alles volgens plan verloopt, moeten ze morgen wel iets heel anders schoonmaken.

'Ze zijn weg,' fluistert zijn bondgenoot. Hij knikt, ook al is dat niet te zien, en haalt zijn voet uit de schoen, trekt zijn sok uit en pakt een handdoek uit de kast om zijn voet af te drogen. Sporen zijn op dit moment funest.

Nu gaat hij voor. De mannen leggen het laatste stuk van de ondergrondse gangen af en komen aan bij een trap en een deur. De deur naar werkelijkheid.

'Zeker?' vraagt hij, achterom kijkend.

'Helemaal. We moeten dit doen. Voor iedereen die bij ons hoort.'

Ze rennen lichtvoetig de trap op en hij kijkt voorzichtig om de hoek van de deur. Het enige wat hij kan ontdekken, is een donkere gang. Des te beter.

En dan zijn ze opeens vlak bij waar ze moeten zijn. Vlak bij waar het moet gebeuren. Dat dit is gelukt, voelt al als een kleine overwinning. De andere leden hadden het volste vertrouwen in hen, maar niemand had kunnen denken dat het zo makkelijk zou zijn om de beveiliging te omzeilen. Die mannen zullen zich nog vaak in de spiegel aankijken, als ze dat nog durven, en zich afvragen waar ze de mist in zijn gegaan. En wie het laatst lacht...

Opeens ziet hij de karretjes. Karretjes met witte kleden en schalen bovenop. Hij wil er naar toe lopen, kijken of ze hier iets mee kunnen, maar er klinkt getik van hakken op de stenen vloer.

'Terug!' sist zijn bondgenoot. Ze drukken zich in de hoek, in de duistere hoek waar niemand hen ooit zal kunnen ontdekken. Een man en vrouw lopen aan het einde van de gang voorbij, op weg naar de feestelijkheid. De sfeer zal er vast geweldig zijn, maar voor hoe lang nog?

Hij spitst zijn oren, maar er klinkt alleen nog maar gedempte muziek. De kust is veilig. Nogmaals loopt hij naar de karretjes, waar hij het kleed optilt en tot zijn verbazing een prachtig plateau ontdekt. Groot en sterk genoeg voor een volwassen man.

Hij wenkt zijn bondgenoot en ze lachen.

'Nemen we de gok?' fluistert hij. 'Grote kans dat deze ons naar ons doelwit leiden.'

Zijn bondgenoot knikt alleen maar. Ze schuifelen zo ver mogelijk naar voren, oplettend dat een eventuele voorbijganger hen niet kan zien. En dan kruipen ze eronder. Wachtend op wat komen zal.

Hij voelt nog een keer aan de zijkant van zijn broek. Het zit er uiteraard nog steeds. Klaar om gebruikt te worden. Klaar om de boel op stelten te zetten.

1. Feline

Zodra de kerkklokken twaalf keer slaan en het schermpje van mijn mobiele telefoon plotseling oplicht, weet ik dat het maar één dag kan zijn. De dag waarop ik mijn hele leven heb gewacht, maar waarvan ik niet wist wanneer hij zou komen. Nu het moment daar is, heb ik het lef niet mijn telefoon op te pakken en te kijken. Was ik maar gewoon om elf uur in slaap gevallen.

Demonstratief draai ik mijn rug naar het nachtkastje toe en trek ik de dekens nog wat hoger, totdat ik beseft dat het stuk stof te klein is geworden en mijn koude voeten erbuiten steken.

Met mijn ogen dichtgeknepen probeer ik snel weer de slaap te vatten. Onder mij bevestigt de regelmatige ademhaling van Laura dat zij al wel naar dromenland is vertrokken, maar aan de andere kant van de bescheiden kamer is het iets minder rustig. Kevin ligt te woelen in zijn ledikantje. Met mijn hele hart hoop ik dat hij vannacht eens meer dan vier uur achter elkaar zal doorslapen.

De kerkklokken slaan één keer en tot mijn wanhoop ben ik nog steeds wakker wanneer ze twee keer slaan. Moet ik niet gewoon kijken? Er kan immers toch niks meer veranderd worden.

Mijn nieuwsgierigheid wint het zoals altijd weer van mijn verstand. Wanneer ik morgenochtend in alle vroegte het ontbijt voor mijn broertjes en zusjes maak, zal ik achtervolgd worden door spijt, maar nu kan ik net zo goed even kijken.

Ik draai weer terug naar mijn provisorische nachtkastje, een plank vastgetimmerd aan de rand van mijn bed, en zoek op de tast mijn telefoon. Met mijn ogen nog half dichtgeknepen tegen het felle licht dat het gebroken scherm produceert, bekijk ik de melding.

United wordt geactiveerd, staat er. Ondanks dat ik deze melding al had verwacht, voel ik plotseling angstzweet opkomen. Het drukkende gevoel op mijn borst probeer ik te verminderen door diep adem te halen en de wazige vlek op mijn netvlies verdwijnt

na een aantal keer knipperen. Wanneer ik mijn blik weer op het schermje van mijn mobiele telefoon werp, hangt de laadbalk van de applicatie nog op 98%.

Vandaag is het de eerste van december 2114. Het is dus blijkbaar mijn achttiende verjaardag. Nooit heb ik geweten op welke dag ik op de aarde werd gezet. Mijn ouders hebben het mij nooit verteld toen zij nog in leven waren en mijn oudere broer Timor heeft altijd geweigerd het mij te vertellen.

Terwijl ik op mijn laatste restje nagel bijt, verschijnt het logo van Het Rijk in beeld. De waarheid komt steeds dichterbij. Na een aantal seconden, die wel een eeuwigheid lijken te duren, maakt de foto plaats voor tekst. De priegelige lettertjes dansen heen en weer voor mijn ogen.

'Beste achttienjarige inwoner van Nederland. U bent afgelopen maand verjaard of vandaag is het uw grote dag. Het Rijk beslist nu over uw toekomst. Zoals u waarschijnlijk wel weet, is tientallen jaren geleden United ingesteld. Deze instelling zorgt ervoor dat elke achttienjarige wordt gekoppeld aan iemand van het andere geslacht, die ongeveer van dezelfde leeftijd is. Dit is de oplossing om het Nederlandse volk in balans te houden. Deze koppeling kan nooit ongedaan worden gemaakt. U leeft met uw partner tot de dood u scheidt. Binnen één jaar moet u zich met uw partner bij ons melden. Succes.'

De woorden wurmen zich door de watten in mijn hoofd heen, maar de tekst blijft om duizelig van te worden. Tot vandaag heb ik mij nooit zo verdiept in deze instelling, maar United klinkt eigenlijk best vaag en dreigend. Waarom moet de Nederlandse bevolking in balans worden gehouden?

Mijn trillende vinger hangt inmiddels al boven de knop die mij naar mijn toekomst zal leiden, maar een vleugje weifeling weerhoudt mij ervan om meteen te drukken.

Dan verklaar ik mezelf voor gek. Wat heb ik nu te verliezen? Ondanks alle onduidelijkheid, kan een koppeling de kans zijn om dit huis te verlaten. Ik zou hem met beide handen moeten

aangrijpen. Zonder dat ik het besef, is de pagina met de harde waarheid al tevoorschijn gekomen. Met open mond bekijk ik de indrukwekkende foto die zojuist in beeld is verschenen. Het rossige haar. De bruine ogen. De stoere blik. Dit moet een grap zijn. Iemand moet mij hier compleet te grazen willen nemen. Het is vast niet de echte applicatie van United.

Ik scrol langzaam naar beneden en lees de beschrijving van de persoon met wie ik de rest van mijn leven zal doorbrengen. De keiharde waarheid wordt zonder pardon onder mijn neus gedrukt.

‘Constantijn is de jongste zoon van de huidige koningin en prins van Nederland,’ fluister ik. Inwendig vloekend laat ik mij achterover vallen, waarna ik me meteen schaam voor de nare woorden die in mijn hoofd rondspoken. Diep weggezakt in het kussen trek ik de dekens nog verder naar boven, mijn koude voeten negerend, en ik probeer mijn gedachtes even uit te zetten.

Blijkbaar heb ik toch nog wat slaap kunnen pakken, realiseer ik me als ik door de eerste zonnestrallen gewekt wordt. Een lap stof voor het raam zou geen overbodige luxe zijn, zeker niet na die paar magere uurtjes die ik in dromenland heb doorgebracht. Wrijvend in mijn ogen kom ik overeind, mezelf moed insprekend voor deze dag. Behendig stop ik mijn chocoladebruine haar in een elastiekje en binnen twee minuten ben ik uit bed en aangekleed. Het is een routine die ik inmiddels al dromend kan uitvoeren.

Zoals elke morgen wek ik Laura, til ik Kevin uit zijn ledikantje en klop ik op de deuren van de slaapkamers van mijn andere broertjes en zusjes. Timor laat ik liggen. Met een afgunstige blik kijk ik naar de deur die naar de zolderkamer van hem en zijn vrouw Loïs leidt, maar ik zorg ervoor dat de kleintjes mijn jaloezie niet opmerken. Sinds het overlijden van mijn ouders, inmiddels tien maanden geleden, is mijn waardeloze band met mijn oudere broer nog slechter geworden. Ik vraag me wel eens af waar het mis is gegaan tussen ons, de twee oudsten van het gezin, maar ik

vrees dat het gewoon een opeenstapeling is van zijn barbaarse gedrag en mijn hekel daaraan. Nu hij als oudste de voorgedij over mij en mijn jongere broertjes en zusjes heeft gekregen, wordt die opeenhoping helaas alleen nog maar groter. Hij denkt dat hij alles, maar dan ook alles, kan maken. Hij heeft het zelfs voor elkaar gekregen dat ik bijna alle huishoudelijke taken op mij heb genomen. Ik durf er alleen niks van te zeggen.

Als iedereen uit bed is getrommeld en we achter elkaar aan naar beneden lopen, verschijnt Constantijn opeens in mijn gedachten. Zou hij net zo overheersend zijn als mijn broer? Of zou hij echt luisteren naar wat ik vind? Voordat ik daar überhaupt over na heb kunnen denken, trekt Ferdi al aan mijn knielange rok.

'Feline! Ik wil geen boterham!' roept hij gefrustreerd. Zoals elke morgen geef ik hem een aai over zijn bol, fluister ik in zijn oor dat de boterhammen vandaag extra lekker zijn en zet ik hem neer aan de keukentafel. Zodra ik zijn bord op tafel zet, blijkt dat hij er weer gewoon intrapt. Met een glimlach ga ik verder met smeren, maar mijn plezier verdwijnt als sneeuw voor de zon wanneer Timor de keuken binnenkomt, op de voet gevolgd door zijn vrouw Loïs. Mijn oudere broer hangt de held uit bij de kleintjes, die alles wat Timor doet geweldig vinden. Loïs daarentegen loopt nors de keuken door, terwijl haar lange rok haar bijna doet struikelen.

Timor lijkt mij niks te willen vragen of zeggen. Zou hij het vergeten zijn? Behalve de teleurstelling die ik voel doordat ik mijn verjaardag nu niet echt kan vieren, ben ik eigenlijk wel blij dat mijn broer niet over de koppeling begint. Ik stel het moment het liefst nog even uit, want Timor zal zonder twijfel niet blij zijn wanneer hij beseft dat de zorg van de kleintjes dan op zijn schouders zal komen. Misschien is niet blij nog veel te zacht uitgedrukt.

De enige die ik op de hoogte breng van de eigenlijk best bijzondere dag vandaag, is mijn vriendin Britt. Precies tien minuten nadat Timor het huis heeft verlaten en ik haar een

berichtje heb gestuurd, wordt er zo hard op de deur geklopt dat alleen zij het kan zijn. Ik ren vliegensvlug naar de deur en word overvallen door Britts enthousiaste omhelzing.

‘Gefeliciteerd lieverd!’

In de deuropening drukt ze drie kussen op mijn wangen en daarna ga ik haar voor naar de woonkamer, waar Kevin nog altijd een spelletje op een of ander apparaat speelt. Plotseling wellen er tranen op.

‘Is het zo erg?’ vraagt Britt, duidend op de koppeling, waar ik haar nog niks over heb verteld.

Ik schud mijn hoofd en knik naar Kevin. Op het moment dat mijn moeder vertelde dat ze zwanger was van hun achtste kind, kon ik mijn ongeborn broertje wel vervloeken, want een extra kindje brengt voornamelijk meer zorgen mee. Pas op het moment dat twee agenten ons tien maanden geleden kwamen vertellen dat onze ouders niet meer leefden, zag ik zoveel van hen terug in de kleine Kevin. Hij is het laatste wondertje van hen samen en nu zal ik hem niet zien opgroeien.

‘Ik durf te wedden dat je hem echt nog wel eens ziet,’ zegt Britt overtuigd als ik mijn verdriet bij haar uitstort. ‘Welke man houdt zijn vrouw nu weg bij haar familie?’

Ik schud mijn hoofd nog een keer. ‘Niet hij, maar Timor.’

‘Ach, Timor moet eens leren dat vrouwen ook een eigen wil hebben,’ gaat Britt op dezelfde stellige manier verder. ‘Laat hem eens zien dat je boven hem staat.’

Ik sla mijn armen om Britt heen en mompel iets wat op ‘dankjewel’ moet lijken. De stabiliteit die zij mij zo vaak geeft door de juiste woorden te zeggen, is onbetaalbaar.

‘En vertel nu eerst maar eens wie zoveel geluk heeft dat hij zijn hele leven met jou mag doorbrengen,’ roept Britt enthousiast.

Ik durf mijn vriendin niet aan te kijken en ik heb al helemaal het lef niet om het hardop te zeggen, waardoor ik mijn mobiele telefoon uit het zakje in mijn rok haal en United voor de tweede

keer die dag open. Het voelt bijna net zo spannend als vannacht, want Britts uitspraken betekenen veel voor mij.

‘Jeetje, Fé...,’ stamelt ze. Haar gezichtsuitdrukking bij het zien van de foto is onbetaalbaar.

‘Het kan geen grap zijn, toch?’ vraag ik aarzelend. Britt schudt duidelijk haar hoofd.

‘Aan de ene kant wil ik dolblij zijn dat ik Timor achter kan laten,’ vertel ik mijn vriendin, ‘maar ik vrees echt voor zijn reactie als hij erachter komt. Die Constantijn kan mijn uitvlucht zijn, maar Timor zal mij zeker geen leven als prinses gunnen. Hij heeft niet zoveel geluk gehad door United, omdat hij totaal geen gevoelens heeft voor Loïs, en hij gebruikt mij om voor onze broertjes en zusjes te zorgen, maar hij kan mij niet tegenhouden. United beslist.’

‘Zo hoor ik het graag!’ roept Britt lachend. ‘Zie je het al voor je, Fé? Een grote inloopkast met prinsessenjurken in alle mogelijke kleuren, een persoonlijke butler en niet te vergeten, een vreselijk knappe man. Denk even niet aan die gestoorde broer van je en geniet.’

En dat is wat ik probeer te doen, terwijl ik het stemmetje in mijn achterhoofd dat zegt dat ik niet zo makkelijk van Timor af zal zijn, probeer te negeren.

2. Stijn

‘Prins Constantijn? Charlotte vraagt dringend naar uw aanwezigheid.’

Zonder om te kijken steek ik mijn hand op, als teken dat ik het hoofd van onze hulp, Josephine, heb gehoord. Ik sta op vanuit de sofa naast het raam, vanwaar ik de met kerstlichtjes versierde tuin in alle rust kan bekijken, en pak mijn mobiele telefoon. Zes gemiste oproepen van Lotte, een berichtje van mijn oudste broer Willem en een herinnering van United. Dat ik vooral niet mag vergeten mijn toekomstige echtgenote een hartelijk bericht te sturen.

Ik ben inmiddels de tel kwijt hoe vaak ik dit rotting wel niet uit het raam heb willen smijten, dwars door het ijs dat op de vijver ligt heen, om het tussen de vissen en waterplantjes weg te laten rotten. Vloekend loop ik mijn badkamer in, waar ik wat water in mijn gezicht plens en diep zucht. Bedreven tover ik mijn prinsenglimlach op mijn gezicht. Niemand hoeft te weten wat er daarachter afspeelt.

Beneden is het zoals altijd bedrijvig. Mensen van de catering zijn bezig met het voorbereiden van een speciaal verjaardagsdiner voor mijn familie, waar ik eerlijk gezegd totaal geen zin in heb, en ondertussen proberen mijn ouders, broers en schoonzussen door te gaan met hun alledaagse bezigheden.

‘Ze weet van niks en als ik u was, zou ik dat nog even zo houden,’ fluistert Josephine in mijn oor. Voordat ik het besef, is ze alweer met een dienblad vol kopjes de voorkamer in verdwenen. Het is een van mijn lievelingsruimtes in dit immense huis, maar nu loop ik de andere kant op om mijn jas aan te trekken en via de keuken naar het verblijf van onze hulp te gaan.

Precies drie jaar geleden leerde ik Lotte kennen. Ondanks het belerende stemmetje in mijn achterhoofd dat mij aan United herinnerde, werd ik hopeloos verliefd op haar. Ze is het perfecte

voorbeeld voor wat men onder vrouwelijkheid verstaat, iemand op wie ik kan vertrouwen en bij wie ik mij gewaardeerd voel, niet alleen maar omdat ik toevallig tot de koninklijke familie behoor. En Lotte werd ook verliefd op mij. Al die jaren hebben wij, zoon van de koningin en dochter van diens hulp, onze relatie geheim gehouden, wetend dat ooit het moment van onze achttiende verjaardag aan zou breken. Nu het zo ver is, kan ik haar echt niet de waarheid vertellen. Ze heeft al zoveel aan haar hoofd.

Eenmaal aangekomen bij de deur van het verblijf, kijk ik om mij heen of er niemand achter mij aan is gekomen, en daarna betreed ik het appartement van Lotte en haar moeder Josephine. Vanuit de woonkamer klinkt een of andere spelshow op de televisie, waardoor ik instinctief daarheen wil gaan, maar tot mijn verbazing komt Lotte uit het toilet. Haar roodomrande ogen vallen meteen op, net zoals haar buik die met de dag dikker lijkt te worden. Nog maar een paar maanden en mijn ouders worden weer grootouders, zonder dat ze daar op dit moment enig besef van hebben.

‘Is er iets niet goed?’ vraag ik uit beleefdheid, want ik heb het niet zo op huilende vrouwen.

‘Ik dacht echt dat er iets mis was met de baby, maar volgens mij heb ik gewoon iets verkeerd gegeten. Mijn buikpijn is in ieder geval weer weg.’

Ze komt dichterbij en ik sla mijn armen beschermend om haar heen. ‘Gelukkig,’ fluister ik.

Plezierig druk ik wat kussen op haar voorhoofd, haar favoriete plekje, terwijl haar dikke buik als een rotsvaste ballon tussen ons in zit. Lotte legt haar hoofd op mijn schouder en haar handen rusten op mijn borst, die hartstochtelijk op en neer deinst. Ze is zo’n mooi meisje.

‘Waar was je?’ vraagt ze dan onverwachts. Ik strijk een aantal blonde haren uit haar gezicht en druk een kus op haar kruin.

‘In slaap gevallen, liefje,’ verzin ik ter plekke. ‘Je weet dat ik niet altijd meteen naar je toe kan komen, hoe graag ik dat ook zou

willen. Hoe vaker ik verdwijn terwijl mijn ouders iets van mij verwachten, hoe sneller ze onraad gaan ruiken.'

Het is het antwoord dat Lotte niet wil horen, maar ze gaat er vandaag gelukkig niet verder op in. Zwijgend nemen we plaats op de bank en we bekijken de spelshow waar Lotte helemaal fan van is. Ze zit tussen mijn benen in en leunt met haar rug tegen mijn borst. Terwijl ik mijn handen op haar buik laat rusten, zijn mijn gedachten heel ergens anders. Vandaag is wat ik altijd ver weg heb gestopt werkelijkheid geworden. Ik ben nu achttien jaar en zal mijn leven niet lang meer kunnen doorbrengen met het meisje op wie ik echt verliefd ben en met wie ik binnenkort een kindje zal krijgen. Wat een puinhoop.

Terwijl Lotte na afloop van de televisieshow besluit om naar bed te gaan, vis ik mijn telefoon uit mijn broekzak. United opent zich alsof het mijn gedachten kan lezen en al snel springt de foto van het meisje voor de zoveelste keer vandaag in beeld. Een paspoortfoto. Mijn ogen registreren de beschrijving daaronder. Feline, is haar naam. Ze woont in Zeeland en heeft meerdere broertjes en zusjes. En dat was het. Niks op haar profielpagina kan mij overtuigen dat een leven met Feline vele malen beter zal zijn dan wat ik nu met Lotte heb. Voor een simpel meisje als haar wil ik Lotte en ons kindje niet opgeven. Gelukkig klinkt het idee van vannacht nog steeds aantrekkelijk. Ik zal mijn vader, die een hoge functie heeft bij Het Rijk, moeten vragen, eisen, of hij de koppeling ongedaan kan maken. Het enige probleem is dat ik hem niet kan vertellen waarom. Die Feline zal natuurlijk teleurgesteld zijn wanneer ze hoort dat ze toch geen prinses van Nederland zal worden, maar dat is vast wel op te lossen met een excuus in de vorm van geld. Niemand zegt daar nee tegen, zeker niet in het toch wat povere Zeeland.

Met een kus op haar slaperige gezicht neem ik afscheid van Lotte. Het liefst was ik nu bij haar komen liggen en had ik haar

gekust, gekriebeld en gevlaid, maar ik word verwacht op mijn eigen verjaardagsdiner en helaas kan ik mezelf niet dupliceren.

‘Tot snel,’ fluister ik nog in haar oor, wat een slaperige ‘doei’ van Lotte oplevert. Met een glimlach trek ik de deur achter mij dicht en stap ik weer naar buiten, alsof ik mijn utopie achterlaat en de harde waarheid weer onder ogen moet zien.

Zodra ik nog maar een voet over de drempel van de keukendeur heb gezet, die normaal gesproken alleen door het personeel wordt gebruikt, staat Josephine al klaar om mij mee te trekken naar de eetzaal. De hele tafel zit vol met familie en vrienden. Ik krijg van iedereen drie kussen, de een nog natter en viezer dan de ander, en voel me helemaal afgemat wanneer ik eindelijk kan gaan zitten.

‘En wie is de gelukkige?’ vraagt mijn grootmoeder van vaders kant. Ze zit tegenover mij en hoeft daarom niet zo hard te praten, maar aan de stilte die volgt te merken, heeft iedereen de vraag gehoord. Ik verafschuw dit soort momenten waarop ik de touwtjes niet in eigen handen heb.

‘Feline,’ zucht ik. ‘Ze komt ergens uit Zeeland en ik heb geen flauw idee wie ze is.’

Vanuit mijn ooghoeken zie ik Josephine met een nieuwe schaal vol lekkernijen lopen. Het zal niemand van de aanwezigen opvallen, maar zodra onze blikken elkaar kruisen, schenkt ze mij een bemoedigende knipoog. Alsof alles wel goed zal komen met Lotte en mij.

‘Heb je al met haar gepraat?’ vraagt mijn vader. Ik schud mijn hoofd en eet stug door. Ook op de vraag van mijn grootvader of ik beseft in wat voor omstandigheden de mensen in Zeeland wonen, knik ik alleen maar. Het is dat mijn interesse totaal ergens anders ligt, maar dat er zo’n veertig jaar geleden een opstand in het zuiden van ons land uitbrak, is mij ook niet ontgaan. De beroepsbevolking was erg ontevreden over het feit dat bedrijven maar bleven wegtrekken naar de randstad en dat zij achterbleven met de geestdodende banen. Na de opstand zijn de

zuidelijkste provincies van ons land alleen maar verder verslechterd en is het een plek geworden voor mensen met weinig geld tot hun beschikking, omdat de grond daar zo goedkoop is. Ze hebben baantjes in fabrieken, werken op lokale scholen of zijn werkeloos en moeten rondkomen van de bijstand. Het is alsof Zeeland terug in de tijd is gegaan, terwijl de rest van Nederland als een sneltrein is gemoderniseerd, als ik mijn ouders moet geloven.

‘Constantijn?’

Mijn moeder haalt mij uit mijn gedachten en kijkt me indringend aan. ‘Ook al was je hoop misschien gevestigd op een iets meer welgestelde vrouw, je kunt het die Feline niet kwalijk nemen.’

Terwijl de woorden mijn oren bereiken en zo mijn hoofd weer verlaten, hoor ik toch een kleine teleurstelling in haar stem. Ik ben niet de enige die niet alleszins verheugd is door deze koppeling. Het is maar goed dat ik geen troonopvolger ben, want mijn moeder zou niet willen zien dat ik met een boerenmeisje aan mijn arm het land zou moeten besturen.

Als ik zo lang aan tafel heb gezeten dat het niet onbeleefd meer is om het gezelschap te verlaten, neem ik afscheid van de familie en vrienden en snel ik naar mijn slaapkamer. Vanuit mijn sofa kijk ik, net zoals die middag, weer naar buiten. Het zonlicht heeft inmiddels plaats moeten maken voor dat van de maan, waardoor de kerstlichtjes nog feller lijken te schijnen. Het was een idee van mijn schoonzussen, maar ik vind al die versiering maar overbodig.

Op het schermje van mijn telefoon staat alleen maar de melding dat ik een berichtje heb van Lotte. ‘*Ik mis je*’, zegt het. Er is niks van United, ondanks het feit dat ik Feline geen bericht heb gestuurd. Diep vanbinnen weet ik ook wel dat het onbeleefd is om haar te laten zitten terwijl ik wacht op een goed moment om mijn vader over te halen, maar ik heb echt geen behoefte aan een gekunsteld gesprek. In plaats daarvan besluit ik om Lotte te

bellen, omdat er met het feest beneden toch geen kans is dat iemand op de gang toevallig iets van mijn gesprek opvangt.

‘Liefje!’ zegt ze enthousiast. ‘Hebben je ouders je zo lang vastgehouden bij het diner?’

Ik lach en vertel haar dat ze weet hoeveel mijn ouders kunnen praten aan tafel. Toen we nog een jaar of zes waren, klein en onschuldig, mocht Lotte wel eens mee eten met ons wanneer Josephine geen andere oplossing kon vinden. Nadat we onze borden leeg hadden, verveelden we ons zo erg dat we zelfs een keer in slaap zijn gevallen.

‘Mijn moeder vertelde dat je vader zijn lachen bijna niet kon inhouden,’ zegt Lotte wanneer ik mijn herinnering met haar deel. ‘De koningin was echter niet zo blij,’ lacht ze.

‘Ach, ze is gewoon wat statiger. Het zal vast een goede eigenschap zijn voor wanneer je het land moet regeren, maar ik ben blij dat die eigenschap mij heeft overgeslagen.’

Aan de andere kant van de lijn hoor ik Lotte giechelen. ‘Ik ook. Zeg, heb je zin om een filmpje te kijken?’

Verward staar ik voor mij uit. ‘Ik kan echt niet langskomen, Lotte. Morgen?’

‘Zet maar gewoon je televisie aan op vijftien. En schiet op, hij begint bijna.’

Zodra ik besef wat Lotte van plan is, zet ik mijn mobiele telefoon op de speaker en druk ik mijn televisie aan. Ook al kan ik haar nu niet vasthouden en in de watten leggen, op deze manier voelt het toch alsof we de avond samen doorbrengen en onbewust een beetje mijn verjaardag vieren, zonder dat zij zich daar bewust van is.

3. Feline

Vier dagen. Hij heeft mij nu al meer dan 96 uur laten wachten en er is nog steeds geen teken van leven op te merken in ons lege gesprek. Het is logisch dat hij niet meteen heel enthousiast een berichtje stuurt met de vraag of ik op de koffie kom in het paleis, maar vier dagen niks zeggen is wel heel erg onbeleefd.

‘Waarom stuur jij dan niks?’ vraagt Britt, die over mijn schouder meekijkt op het schermpje.

Ze ploft met een stoffig boek in de stoel naast mij en kijkt me met een speelse glimlach aan.

‘Dat de man de eerste stap moet zetten is zo ouderwets,’ probeert ze mij te overtuigen.

Ik schud mijn hoofd en trek het boek van haar schoot. *Het Koningshuis van de 22e eeuw*, luidt de enigszins saaie en zakelijke titel.

‘Was dit het enige wat je hier kon vinden? Niet iets eenvoudigers?’

Ik maak een wijds gebaar met mijn armen en doel op de vele boeken die hier in de bibliotheek uitgestald staan. Volgens Britt is dit een van de laatste bibliotheken die nog bestaat in Nederland. Ik kan het me alleen niet voorstellen. Zijn al deze prachtige exemplaren gewoon vervangen door rare apparaatjes?

Wanneer Britt vertelt dat dit boek alle informatie bevat, sla ik het op een willekeurige pagina open. Ik word verrast door een paginagrote foto van de koningin, de prins en hun vier zoons. De tekst op de volgende pagina’s sla ik over, maar bij elke foto neem ik de tijd om het beeld in mij op te nemen. Britt kijkt ondertussen aandachtig mee en lacht als ik met een sneltreinvaart door het boek heen ga.

‘Zo word je nooit een volwaardige prinses,’ concludeert ze.

Ik geef haar een speelse duw en blader vrolijk verder. ‘Je weet dat ik niet zo van lappen tekst houd. Misschien kunnen we het

beter zo regelen dat jij alles leest en mij dan kort vertelt wat ik niet mag vergeten.'

Britt lacht en schudt nadrukkelijk haar hoofd. 'Nooit van mijn leven. Ik heb nog genoeg te studeren.'

Afgelopen zomer hebben Britt en ik allebei ons diploma gehaald. Voor haar was dat het teken om verder te studeren, maar voor mij betekende dat het einde van mijn schoolperiode. Het was al vrij bijzonder dat ik in een keer ben geslaagd, nadat mijn ouders dat jaar bij hun werk in een oude fabriek om kwamen. Volgens Timor was het studeren een uitgesloten onderwerp. Ik moest thuis blijven voor de kleintjes en daar werd niet meer over gesproken.

'Ik zal nooit alles kunnen leren voordat ik Constantijn ga ontmoeten,' zucht ik.

'En dan nog?' vraagt Britt. 'Dat kan hij je echt niet kwalijk nemen. Alsof hij alles weet van wat er zich hier afspeelt. Daar maakt hij zich vast niet druk om.'

Ik hoop dat ze ongelijk heeft, maar als hij en zijn familie echt beseften hoe het was om te leven in een gebied dat tientallen jaren achterliep op de rest van het land, hadden ze er al lang iets aan gedaan.

'Je hebt gelijk,' geef ik toe. 'Loop je nog even mee naar huis?'

Timors blik spreekt boekdelen wanneer Britt achter mij aan de woonkamer binnenloopt, maar tot mijn grote verbazing stuurt hij haar niet zonder pardon weg, zoals we wel eens eerder hebben meegemaakt. In plaats van ons te begroeten zoals ieder fatsoenlijk mens zou doen, snauwt hij meteen naar mij.

'Ik sterf van de honger, dus begin gelijk maar met koken. En neem die kleine opdonders vanavond mee, zodat ik even geen last van ze heb.'

Verbaasd kijk ik hem aan. 'Waar moet ik heen? Er is hier 's avonds niets te doen.'

‘Zie ik eruit alsof ik reisleader ben? Dacht het ook niet. Al ga je een rondje wandelen, zolang ik maar even rust heb aan mijn kop.’

Ik zucht diep, maar zorg er tegelijkertijd voor dat Timor het niet opmerkt. Wanneer Britt de keukendeur achter haar heeft gesloten en ik met mijn rug naar haar toe alvast de aardappels begin te schillen, komt de rest van mijn frustratie eruit.

‘Zo gaat het elke dag en ik ben het spuugzat. Wat denkt hij wel niet?’ Ik probeer niet al te hard te praten, maar ik kan niet voorkomen dat ik gefrustreerd de aardappels in het koude water gooi. Eentje stuitert op de rand en valt op de grond. Britt raapt hem op en klimt dan naast mij op het aanrecht om te helpen schillen.

‘Ik snap niet dat hij denkt zo te kunnen omgaan met jou. Dit verdienen je niet, Fé.’

Haar geruststellende woorden zorgen er weer eens voor dat er tranen in mijn ogen opwellen. Met de rug van mijn hand veeg ik ze weg, maar de wazige vlek op mijn netvlies verdwijnt niet.

‘Kom na het eten met je broertjes en zusjes mee naar mij. Desnoods neem je ze allemaal mee. Ik zal ervoor zorgen dat Levi ons haalt en jullie weer terug naar huis brengt.’

Ik laat de aardappel die al voor de helft geschild is en het mesje vallen om Britt een knuffel te geven. Ik weet zeker dat ik, zodra ik ben ingetrokken bij Constantijn, niet alleen mijn broertjes en zusjes zal gaan missen, maar ook zal Britt minder van mijn leven deel uitmaken dan nu het geval is. Even langswippen is niet meer mogelijk als ik straks in het paleis in Amsterdam verblijf en knuffels zullen van een gewoonte veranderen in zeldzaamheid.

‘Feline?’

Het nieuwsgierige gezichtje van Marion verschijnt om de hoek van de woonkamerdeur.

‘Wanneer is het eten klaar?’

Ik maak me los uit Britts omhelzing en druk een kus op mijn zusjes kruin. ‘Zeg maar tegen Timor dat hij nog even geduld moet hebben.’ Ik schenk een glas van een of ander raar alcoholisch

goedje in. Ondanks dat Timor met teveel op agressief kan worden, door één of twee glaasjes wordt hij juist kalmer en minder ongeduldig. ‘Geef dit maar aan hem.’

Marion verdwijnt uit de keuken, waardoor Britt en ik snel verder kunnen met het avondeten. Aardappels, bonen en een stukje van het goedkoopste vlees dat er in de supermarkt van ons dorp te verkrijgen is. Voor mij smaakt het naar plastic, maar volgens Timor is het onzin om onnodig meer geld uit te geven.

‘Wat zouden ze in het paleis eten?’ vraagt Britt, die ook niet zo’n fan is van dit goedkope en simpele voedsel, maar haar afkeur niet al te veel probeert te laten merken.

‘Gerechten met namen die ik niet kan uitspreken? Etenswaren van over de hele wereld?’ Ik haal mijn schouders op. ‘Het zal in ieder geval een stuk beter zijn dan hier.’

Het is al donker wanneer ik mijn zes jongere broertjes en zusjes de auto in maan. Levi begroet mij met een kus op mijn wang en samen met Britt kruip ik op de rijdersstoel. Eigenlijk is het verboden om met zoveel mensen in deze bak te zitten, maar volgens Britts broer controleren ze hier toch niet.

‘Als je de provincie verlaat, lijkt het wel alsof je in een heel andere wereld bent beland. Vanaf daar staan en hangen om de zoveel meter allerlei apparaatjes die alles registreren wat je doet en met wie. Privacy bestaat er niet meer. Ik ben blij dat we hier kunnen doen wat we willen, ondanks dat Het Rijk ons beschouwt als verloren.’

Nieuwsgierig kijk ik naar Levi, die behendig de auto over de smalle, onverlichte straten stuurt.

‘Zou je echt niet liever het land in trekken? Men zegt dat er daar veel meer kansen voor het oprapen liggen voor jongeren. Een echte toekomst, noemen ze het.’

Door de lichtjes op het dashboard die zijn gezicht laten oplichten, zie ik Levi zijn hoofd schudden. ‘Milou en ik blijven hier. We redden ons wel,’ zegt hij vastberaden.

Britt lacht spottend wanneer haar broer over zijn vriendin begint. Ze heeft haar schoonzus nooit gemogen vanwege Milou's onbenullige opmerkingen en onhandige acties. Ik vind daarentegen dat Milou net als ieder mens een kans verdient, maar ik kan soms niet voorkomen om met Britt mee te lachen als ze weer iets vertelt.

'We zijn er!' roept Levi enthousiast naar mijn broertjes en zusjes, alsof hij onze serieuze gedachtewisseling alweer is vergeten. De kinderen juichen, openen de portieren en rennen naar de voordeur, waar Britts moeder Noralin al met open armen op de kleintjes staat te wachten.

'Het is elke keer een feest als we hier komen,' verzucht ik als ik met Britt als laatste uit de auto stap. 'Daarom voelt het ook zo dubbel om dit straks allemaal te verlaten.'

Britt houdt mij even stil en kijkt me aan. 'Fé, wij laten jouw broertjes en zusjes echt niet vallen als jij straks in Amsterdam bent.'

'Daar ben ik heel erg blij om,' vertel ik haar met een oprechte glimlach.

We haasten ons achter iedereen aan en ploffen bij Noralin en haar man Aaron neer op de bank. Britts moeder kijkt me uitgelaten aan. 'Vertel! Ik wil alles horen over die prins van jou.'

Die woorden klinken zo goed dat ik spontaan mijn wangen warm voel worden, maar ik kan het niet helpen dat ik enigszins teleurgesteld klink wanneer ik Britts ouders vertel over de radiostilte tussen Constantijn en mij. 'Hij stuurt gewoon helemaal niks.'

Britt houdt haar handen vragend op. 'En zelf het initiatief nemen wil ze niet. Rare meid.'

Ik por mijn vriendin in haar zij en probeer haar boos aan te kijken. 'Jij ook altijd met je initiatief nemen. Als jij in mijn schoenen had gestaan, was je waarschijnlijk al naar Amsterdam afgereisd en had je voor het hek staan zwaaien totdat Constantijn persoonlijk naar buiten was gekomen.'

Britt doet alsof ze diep nadenkt. 'Waarschijnlijk wel, ja.'

Noralin staat op om thee voor ons te zetten en limonade voor de kinderen in te schenken. Ik bekijk mijn broertjes en zusjes terwijl ik mezelf ondertussen afvraag of ik mezelf niet gewoon in het diepe moet gooien, ook al lijkt de bodem oneindig ver weg te zijn. Dit is wat ik wil en dan kan ik het Constantijn net zo goed ook meteen laten merken.

'Ga je hem echt iets sturen?' vraagt Levi, die mij als eerste met mijn telefoon opmerkt. Hij heeft zich de hele avond al afzijdig gehouden, dus ik ben verbaasd dat hij iets zegt.

'Ja, ik denk het wel. We zijn dan wel gekoppeld door United, maar een echte relatie ontstaat niet vanzelf.' Zodra ik zijn onthutste gezicht zie, besef ik dat ik hem gekwetst heb. Hij heeft de afgelopen drie jaar aanzienlijk veel moeite gedaan om een band met Milou op te bouwen, maar hij komt er telkens weer achter dat zij niet het juiste meisje voor hem is. Het is ook geen wonder dat ze vaker uit dan thuis is, net zoals vanavond ook het geval is.

'Sorry,' fluister ik, maar ik betwijfel of hij het heeft gehoord, want Britt heeft ook opgemerkt dat ik mijn mobiele telefoon heb gepakt en klapt opgetogen.

Ik kijk nog even naar Levi, maar die is alweer verdiept in een of ander spel. Hoe aardig ik mijn vriendins broer ook vind, op dat moment besluit ik dat ik er alles aan ga doen om niet zo'n zelfde relatie te krijgen. Mijn vingers vliegen over het toetsenbord en tevreden bekijk ik niet veel later het eerste berichtje in ons gesprek.

'Beste Constantijn, het is bijzonder om aan u gekoppeld te zijn. Ik hoop dat we elkaar snel beter zullen leren kennen. Liefs, Feline.'